

KERK-KRAANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 68

Jaargang 9, nummer 31

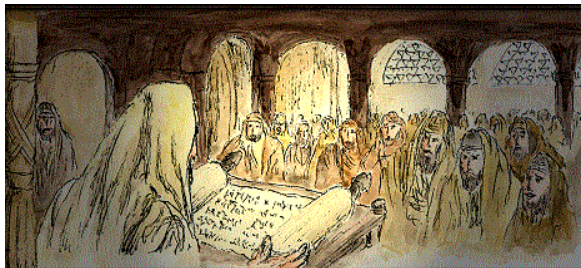
4 juli 2021

***Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus
Eindhoven en alle andere geïnteresseerden***

Veertiende Zondag door het jaar

*Mogen wij met open oren en vooral met een open hart luisteren naar Gods
Woord. Moge God die ons verenigt, ons zegenen:
In de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.*

Hoe gaan wij om met profeten?

In veel landen staan mensen op, om aan te geven dat het anders moet. Waarom? Omdat niet naar mensen wordt geluisterd, omdat de regering alles doet om in het zadel te blijven zitten en mensen opbergt (of doet verdwijnen) die de zwakke kanten van het regime aankaarten. Hiervoor is moed nodig, uithoudingsvermogen en vertrouwen. Ik zag het onder andere in de ogen van Svetlana Tichanovskaja (oppositieleidster Belarus, in het tv-programma College-tour). Mensen die opkomen voor het recht van anderen worden in de Schrift profeten genoemd.

Op de keer van de tijd staan ze op en ze staan in alle tijden onder verdenking. Soms moeten ze noodgedwongen vluchten. De profeet Elia sloeg op de vlucht, verstopte zich en wilde niet meer leven. Ook Jezus werd scherp in het oog gehouden.

Profeten dwingen ons tot bezinnen op waarden en normen die belangrijk zijn om vrij en vreugdevol met elkaar te leven.

Er is werk aan de winkel!

René Hornikx

Aanmelden voor de viering op Glorieux: Mensen die nog niet geweest zijn, hebben voorrang. Uw bericht liefst voor woensdag via mail: cjm.piscaer@gmail.com of telefoon 040-2262808 (Carla Piscaer) / of 06-50237483 (Jacques de Klerk).

*Redactieadres: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl
Website: augustinus-eindhoven.nl*

Eerste Lezing: Ezechiël 2,2-5

Ezechiël roept zijn volk, hoe weerbarstig ook, op om in ballingschap te blijven vertrouwen op God.

Zodra Hij tot mij gesproken had, kwam er een geest over mij, die mij recht overeind deed staan, en weer hoorde ik Hem spreken. Hij zei tot mij: 'Mensenkind, Ik zend u tot de Israëlieten, dat volk van rebellen dat zich tegen Mij verzet heeft; zij en hun vaders hebben tegen Mij gezondigd tot op de dag van vandaag. De zonen hebben een harde blik en een hart van steen; Ik zend u tot hen met de boodschap: Zo spreekt Jahwe de Heer! En of ze luisteren of niet, want het is een weerspanning volk: ze zullen erkennen dat er onder hen een profeet geweest is.

Vraag: Heb jij ook zoveel moed als Ezechiël?

Evangelie: Marcus 6,1-6

Een profeet wordt niet geëerd in zijn eigen vaderstad.

Jezus ging vandaar weg om zich naar zijn vaderstad te begeven en zijn leerlingen gingen met Hem mee. Toen de sabbat kwam, begon Hij te onderrichten in de synagoge. De talrijke toehoorders vroegen verbaasd: 'Waar heeft Hij dat vandaan? En wat is dat voor een wijsheid die Hem geschonken is? En wat zijn dat voor wonderen, die zijn handen verrichten? Is dat niet de timmerman, de zoon van Maria en de broeder van Jakobus en Jozef en Judas en Simon? En wonen zijn zusters niet hier bij ons?' En zij namen aanstoot aan Hem. Maar Jezus sprak tot hen: 'Een profeet wordt overal geëerd behalve in zijn eigen stad, bij zijn verwanten en in zijn eigen kring.' Hij kon daar geen enkel wonder doen, behalve dat Hij een klein aantal zieken genas die Hij de handen oplegde. Hij stond verwonderd over hun ongeloof. Jezus ging rond door de dorpen in de omtrek, waar Hij onderricht gaf.

Vraag: Waarom wordt een profeet niet geëerd in zijn eigen omgeving?

Wat de profeet u toeroept, dat zeg ik ook. Want wat voor instrument ik ook ben, God gebruikt mij om u van dienst te zijn.
Augustinus

Ken je mij? Wie ken je dan?

Zo luidt het alternatief van psalm 139, vertaald door Huub Oosterhuis en gezongen door zijn dochter Trijntje. De tekst past bij het verhaal van vandaag, waarin Jezus na enige omzwervingen terugkeert naar zijn eigen mensen. Ze hebben hem het etiket opgeplakt van 'die gewone jongen van gewone mensen.' Hij mag dan een zeer opmerkelijk mens zijn geworden, zijn stadsgenoten kijken niet verder dan hun eigen plaatje. Dat etiketjes-plakken is van alle tijden: de profeet Ezechiël had er al last van: 'wie ben jij dat je ons de les leest?' en in eigen kring blijf je vaak altijd maar die broer-die zus die nooit eens...Als de ander in het hok moet blijven dat jij voor hem getimmerd hebt, ontdek je nooit de wonderen van zijn leven.'
Ken je mij? Wie ben ik dan? '

Etiketjes

Je hebt van die mensen waar zo'n kracht vanuit gaat, dat je er helemaal van opknapt. Zo iemand moet Jezus van Nazareth geweest zijn: 'waar hij voorbij ging, werd het licht.' Maar in zijn geboortestad wil dat niet zo lukken. De mensen zien in hem geen Messias of profeet. Ze zien de zoon van de timmerman. In plaats van een preekstoel te timmeren, gaat hij er bovenop staan om dingen te vertellen over God, geloven, leven en liefhebben. Waar haalt hij die wijsheid vandaan? Laat ieder bij zijn eigen vak blijven. Onderricht geven, de Schrift uitleggen is het werk van Schriftgeleerden. Niet van een timmerman.

Zulke vastgeroeste meningen en vlugge vooroordelen kunnen wij ook hebben, bijvoorbeeld ten aanzien van gehandicapten, vluchtelingen, mensen uit een bepaalde buurt, hoge functionarissen... Ik noem maar een willekeurig rijtje op. We zetten mensen soms heel snel weg voordat we goed geluisterd of gekeken hebben. We bekijken het etiket en geven een oordeel. Maar we zullen eerst de wijn moeten proeven om te weten of het etiket echt klopt.

Achter ieder mens een verhaal

Als we luisteren naar de mens achter het plaatje dat we zo snel opgeplakt hebben, kunnen we vaak beter begrijpen waarom iemand in een bepaalde situatie is beland. Dan zouden we weleens kunnen ontdekken dat het een wonder is dat iemand nog leeft, dat hij nog zin heeft om te werken, dat iemand nog vrolijk en optimistisch kan zijn. Een vluchteling die gemarteld is, een werkeloze die weggepest is, een verwarde vrouw die moeder blijkt

te zijn van twee vroeg overleden kinderen, een hoge ambtenaar die zware beslissingen moest nemen, terwijl de rest het liet afweten... Wie met zijn hart naar zulke mensen luistert, verwondert er zich over dat ze hun geloof niet verloren hebben, dat ze zich door moeilijkheden wisten heen te slaan en nieuwe kracht ontvingen om het leven weer op te pakken. Wonderen van herwonnen levenskracht. Inspirerend!

De wonderen....

In het evangelie staat dat Jezus in Nazareth geen wonderen kon doen, behalve dan dat hij een paar zieken genas. Als Marcus dat genezen van zieken niet als wonder beschouwt, wat verstaat hij er dan wel onder? In ieder geval geen sterke staaltjes, niet het doorbreken van de natuurlijke gang van zaken. De echte wonderen zouden weleens kunnen liggen bij wat er in mensen gebeurt; bij de levensmoed die in hen opstaat; bij de inzet voor anderen die over hen vaardig wordt in situaties van nood (denk aan reddingswerkers) ; bij de onuitroeibare hoop op een betere wereld en bij hardnekkig vertrouwen. Waar dát in mensen aanwezig is of komt, daar hoor je Jezus zeggen: 'je geloof heeft je gered, ga heen!' De blinde ziet, de lamme loopt, de dove hoort, omdat hij hun innerlijke kracht heeft aangeraakt!

....van het gewone

Er ging een kracht van Jezus uit, maar In Nazareth zagen ze het niet, omdat ze hem een etiket hadden opgeplakt. Als wij de etiketjes die we elkaar opplakken verwijderen, zouden we dan ook niet de wonderen van het gewone gaan ontdekken? De mensen bij ons in de straat, de mensen in deze kapel, achter al die mensen zit een verhaal. Het zijn mensen die zich door het leven hebben heengevochten, die staande bleven in de beproeving, die liefde belangrijker vinden dan gelijkhebbij. Het zijn mensen die zich niet laten ontmoedigen door tegenslagen. De mens: een wonder, want het is telkens net even anders dan je eerst dacht: 'ken je mij...wie ben ik dan?' Je bent meer dan je zelf dacht: je bent het wonder waarmee God zijn kracht in de wereld stuurt.

Een voorbeeld tot slot

Ik wil eindigen met de tekst die een vriend op zijn vakantiekaartje naar mij schreef. Enige tijd geleden raakte zijn vrouw gehandicapt door een beenamputatie. Op vakantie gaan zou er niet meer inzitten. Maar de moed om toch te gaan was sterker dan het opgeplakte plaatje. En zo ontving ik die kaart met daarop de volgende tekst: 'We merken aan den lijve dat de wonderen de wereld nog niet uit zijn' En dan citeert hij Augustinus: *Een wonder is niet iets tegen de natuur, maar tegen de natuur die wij kennen.* 'We zijn er gelukkig mee.'

Joost Koopmans, osa

Dommelende heiligen (deel 1)

In Eindhoven stroomt de Dommel. Traag en langzaam, bijna sloom, loopt de Dommel door de hele stad, kronkelend, bijna ongezien. Het geheel van Dommelplantsoenen vind ik zelf een van de mooiste stukken van de stad. *Lentas dum flavens Dummela mittit aquas*, zoals een Latijns dichter het zegt, 'terwijl de gele Dommel haar trage wateren stuwt.'

In Leuven loopt, ruim 150 m van mijn appartement, de Dijle. Dat begint ook met een d, maar de Dijle stroomt veel sneller en als het fel geregend heeft, kleurt de Dijle nog geler dan de Dommel, door de leem die van het aangrenzende Brabantse leemgebied wordt weggespoeld. Het hedendaagse taalgebruik in Nederland neigt ertoe om van Noord-Brabant 'Brabant' te maken, maar ook al zijn alle Noord-Brabanders Brabanders, niet alle Brabanders zijn Noord-Brabanders, de meesten zelfs niet, want in België heb je de Midden-Brabanders uit de provincie Antwerpen en de Zuid-Brabanders uit de provincies Vlaams- en Waals-Brabant en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Leuven is de historische kern van Brabant en de streek ten zuiden van de stad is het Brabantse leemgebied.

De Dommel kleurt ook geelachtig of liever bruin van de modder, maar minder erg dan de Dijle of de Tiber die ook *flavus* of 'geel' als bijnaam had. Maar ik neem u nu niet mee naar de Tiber, zelfs niet naar de Dijle, wij blijven vandaag dommelen op de Dommel. Voor u is dat niet exotisch, voor mij in (en nu voorzichtig na?) deze coronatijden wel. Voor één keer ben ik egoïstisch en trek ik mij niets van u aan.

De Dommel vloeit kalm kabbelend van Eindhoven noordwaarts en komt dan in Sint-Oedenrode. In de 19de eeuw was daar een familielid van mij pastoor, Johannes van de Ven. Als ik het me goed herinner, dan was het stuk grond waarop later mijn geboortehuis in Oirschot is gebouwd, eigendom van die pastoor geweest, maar ik kan me vergissen. Sint-Oedenrode heet naar de H. Oda. En daar begint mijn verhaal vandaag.

Oda was een Schotse (of Ierse) prinses. Dat was destijds hetzelfde. Zij was blind geboren. Niets kon haar helpen en met een blinde prinses kun je niets beginnen, je kunt zo iemand niet uithuwelijken en daar dienen prinsessen uiteindelijk toe. Dit is niet seksistisch, misschien wel schokkend, maar de historische waarheid. Oda trok op bedevaart naar het Europese continent. Ze bezocht Rome, de Monte Gargano in Apulië waar een fameus heiligdom van de H. Michael was. Uiteindelijk kwam ze in Luik, bij het graf van de relatief recent vermoorde bisschop Lambertus. Niet zeggen tegen de Luikenaars, maar hun stad, hun grote trots, is gebouwd rond een moordplaats, *a crime scene*. Lambertus hielp en Oda zag. Ze keerde terug naar haar vader. En deze dacht 'Ha!, Uithuwelijken dus!' Dat was evenwel niet naar de zin van Oda die na haar

De H. Oda van St. Oedenrode

genezing haar leven aan God wilde wijden en haar maagdelijkheid wilde bewaren. Prinsessen dienen om uitgehuwelijkt te worden, maar vooral om kinderen te krijgen en dat is licht in tegenspraak met het handhaven van de maagdelijkheid zoals u weet. Oda vluchtte bij nacht en ontij uit haar vaders kasteel en trok opnieuw naar het continent. Opnieuw zwierf ze rond en kwam op tal van plaatsen, maar uiteindelijk liet ze zich neer in Venray. Vraag me niet waarom daar, maar het was duidelijk dat dat niet de bedoeling was, want een vlucht krassende kraaien kraste haar leven zo hels dat ze uit Venray vluchtte en zich uiteindelijk neerliet in het stille Taxandrië, de Kempen, op de plaats waar later Sint-Oedenrode zou ontstaan. Daar is ze gestorven, in het midden van de 8ste eeuw, en haar graf werd doel van pelgrims en de wieg van de latere vrijheid of stadje, het huidige Sint-Oedenrode.

Dat is het verhaal, maar moderne historici zijn ervan overtuigd dat Oda nooit bestaan heeft. er zijn tal van heiligen uit de Merovingische en Karolingische periode bekend, in België heet deze tijd zelfs de 'eeuw der heiligen', *le siècle des saints*, maar de moderne kritiek heeft er zwaar de bezem doorgehaald en Oda is er een die van de lijst geschrappt is. Wat wel waar is en onbestreden, is dat er in de middeleeuwen en daarna een cultus rond Oda heeft bestaan. Sterker nog: Oda is de kern waarrond zich het zelfbeeld van Sint-Oedenrode heeft gevormd, een beetje als Philips in Eindhoven dus.

Toen kwam Hendrik I, uit Leuven (zijn grafmonument staat nog steeds in het koor van de Leuvense Sint-Pieter), hertog van Brabant van 1190 tot 1235. Een van de grootste hertogen van Brabant en een van de irritantste. Altijd in oorlog en steeds wisselend van partij in de destijds felle twisten tussen Welfen en Staufen die er nu niet meer zo toe doen. Omdat Hendrik de machtigste vorst van de Nederlanden was, moest elk ander hem steeds volgen in zijn partijwisseling, en omdat hij wisselde met een snelheid die niemand kon volgen, raakte iedereen continu met hem in conflict. Tegelijk is hij degene geweest die de Meierij van 's-Hertogenbosch vorm gegeven heeft. Hij gaf 's-Hertogenbosch zelf stadsrechten, hij gaf Oisterwijk en Sint-Oedenrode stadsrechten, hij gaf zelfs Eindhoven stadsrechten. De bedoeling van al deze steden was dubbel. Aan de ene kant wilde hij de noordoostgrens van zijn hertogdom voorzien van een gordel versterkingen, d.w.z. versterkte steden, want in Brabant is een stad een ommuurde vrijheid, tegen erfvijand Gelre (en die zat enigszins verrassend misschien niet in eerste instantie in het noorden in wat nu Gelderland heet, maar in het oosten, in wat nu Noord- en Midden-Limburg is: historisch zijn Venlo en Roermond Gelderse, geen Limburgse steden). Tegelijk wilde hij met deze stichtingsreeks de oudere plaatselijke machtscentra overvleugelen. Die centra waren drie in getal, steeds met hun eigen heren of graven, Hilvarenbeek, Sint-Oedenrode en (uiteraard, wat had u gedacht) Oirschot. Vandaar ook dat die drie plaatsen van oudsher een kapittel hadden, terwijl nieuwkomers als 's-Hertogenbosch en Eindhoven pas veel later een kapittel kregen. Vandaar ook dat Oirschot - en niet Eindhoven - de hoofdplaats van

het kwartier Kempenland was en dat de kwartierschout in Oirschot resideerde. Alleen liggen Hilvarenbeek en Oirschot wat lastig als het op beveiliging aankomt, zodat de graven van Beek en Oirschot elders een versterking hadden gebouwd, een burcht zo u wilt, die van Hilvarenbeek in Herlaar en die van Oirschot in Vught. Daarom ook ligt 's-Hertogenbosch waar het ligt, omdat het tegenover Vught als burcht van de heer van Oirschot moest vervangen: het is dus eigenlijk tegen Oirschot gesticht. Zoals wij in Oirschot allemaal weten, was Oirschot in het verleden belangrijk. Helaas weten de anderen dat niet.

Alleen Sint-Oedenrode lag al aan een rivier en was daarmee goed beveiligd, zodat Hendrik I, de Strijdvaardige, de Stedenstichter, geen andere plaats tegenover het oude machtscentrum stichtte (zoals Oisterwijk tegen Hilvarenbeek en Eindhoven tegen Oirschot), maar van het oude machtscentrum zelf een nieuwe stad wilde maken. Dat verklaart een aantal ontwikkelingen in Sint-Oedenrode in de 13de eeuw. Ineens nam de aandacht voor Oda weer toe. Pelgrims kwamen naar haar graf. Maar toen bleek een ernstig probleem: men had wel bepaalde objecten en de plaats van haar graf die aan Oda herinnerden, maar geen echte relieken, d.w.z. beendermateriaal dat van de heilige afkomstig was en waar een bijzondere kracht van uitging.

Toch bezit de kerk van Sint-Oedenrode relieken van Oda, maar toen die in de jaren 1990 wetenschappelijk onderzocht werden, bleek het grootste wonder dat ooit met de H. Oda verbonden kan worden: de relieken van deze 8ste-eeuwse heilige stamden uit de 2de of 3de eeuw! Hoe dit te verklaren? Relatief eenvoudig. Toen men relieken nodig had, heeft men er aangeschaft, uit Keulen, de oude Romeinse provinciehoofdstad van Germania Inferior en zetel van de aartsbisschop waaronder het bisdom Luik viel (en Eindhoven was net als Leuven tot 1559 onderdeel van het bisdom Luik). In Keulen bevindt zich, iets ten noordwesten van het grote station de kerk van de H. Ursula met haar 11.000 maagden, een kerk gebouwd middenin een Romeins grafveld. Geen wonder dat deze kerk vol relieken is, want die zaten daar in de grond als in Drenthe de keien of flinten. Een van deze anonieme Romein(s)en is dus in Sint-Oedenrode beland als Oda. Wellicht te goeder trouw. Een heilige is een heilige en of het nu Oda is of een ander maakt eigenlijk niet zoveel uit.

De H. Ursula met haar elf duizend maagden

Heeft Oda nu bestaan? Ik durf het niet te zeggen. Persoonlijk ben ik er niet zo'n voorstander van om te geloven dat heiligen zo maar verzonnen worden, maar denk ik eerder dat zich op iets of iemand dingen enten,

verhaalmotieven, die van elders afkomstig zijn. Alle heiligen doen bronnen ontstaan, dus heeft ook deze heilige dat gedaan. En dan hebben we een bron die die heilige heeft doen ontspringen. Dat soort dingen. Wat men vertelt over een heilige, is dus niet noodzakelijk - of zelfs vaak niet - wat er feitelijk gebeurd is, althans niet voor de Merovingische periode. Een typisch geval is Landoaldus wiens relieken rond 1000 van het Belgisch-Limburgse Wintershoven naar de Sint-Baafsabdij in Gent zijn overgebracht. Er wordt een en ander van hem verteld: ik ben ervan overtuigd (tegen het beter weten van de critici in) dat er wel degelijk een man Landoaldus geheten geleefd heeft, maar dat men de rest op hem geënt heeft, gewoon omdat men het niet meer wist.

Wat wél waar is, is dat Oda in Sint-Oedenrode vereerd bleef. In de Contrareformatie, de reactie van de (katholieke) Kerk op de (protestantse) Hervorming en daarom ook wel de katholieke reformatie geheten, kwam de heiligenverering tot nieuwe bloei en wel voornamelijk ook omdat de protestanten de heiligenverering afwezen. In dat kader schreef de Rooise scholaster (= kanunnik belast met de bestuurlijke verantwoordelijkheid voor de Latijnse school) Wilhelmus Vennius ofwel Willem van de Ven (voor zover ik weet géén familie van mij) rond 1570 een epos in miniformaat over het leven van de H. Oda. Vennius was een geleerd man en kende zijn Vergilius zowat uit zijn hoofd: zijn tekst wemelt dan ook van aangepaste citaten en wendingen ontleend aan het werk van deze grootste Romeinse dichter uit de tijd van keizer Augustus.

Dit gedicht werd nooit gedrukt. Er bleef wel één enkel handschrift met de tekst bewaard en dat zit in Brussel, in de Koninklijke Bibliotheek (ms. 8471-75 als u het wilt weten), dus eigenlijk in de kast achter mijn bureau. Althans buiten coronatijden, want nu werk ik al sinds 13 maart 2020 bijna altijd thuis: sinds 1 januari 2021 ben ik drie keer op de bibliotheek geweest. Van die tekst heeft ondergetekende een editie en een vertaling gemaakt (anders zou ik dit ook allemaal niet weten) die in 2016 gepubliceerd zijn in het boek *Rondom Rode*. Met noten. Met alle citaten van Vergilius herkend, want Vennius mag wel geleerd zijn geweest, ik ben dat ook en ik ruik een Vergiliuscitaat op afstand. Dat was nodig ook, want ik schreef het artikel toen je voor dit soort dingen nog geen beroep kon doen op internet: dat het artikel vervolgens achttien jaar bleef liggen, is niet mijn schuld.

Volgende week kunt u het tweede deel van deze beschouwing in de Kerk-Krant lezen.

Michiel Verweij

Kerken bezoeken en mensen ontmoeten

Dit verhaal is een ode aan Joop, mijn onlangs overleden vrouw. Samen hebben wij mooie reizen in binnen- en buitenland gemaakt en daarbij altijd kerken bezocht. Dit, wel zeker, uit het religieus besef dat er meer is tussen hemel en aarde en daarna, zoals ons beloofd.

Kerken zijn een plaats om dat besef te voeden. Ik zal hier wat over vertellen, verdeeld over drie afleveringen.

Als wij, Joop en ik, steden of dorpen bezochten was altijd een bezoek van kerken vast onderdeel van het dagprogramma, al was het alleen maar voor het aansteken van een lichtje.

Men ervaart, al direct bij binnenkomst, de heilzame werking van de stilte. Je neemt plaats in een van de banken en ondergaat de rust, afgesloten van het stadsgewoel buiten. En dan wandel je stil rond en laat de architectuur, de beelden, de decoratie, de gloed van de glas-in-lood-ramen tot je komen.

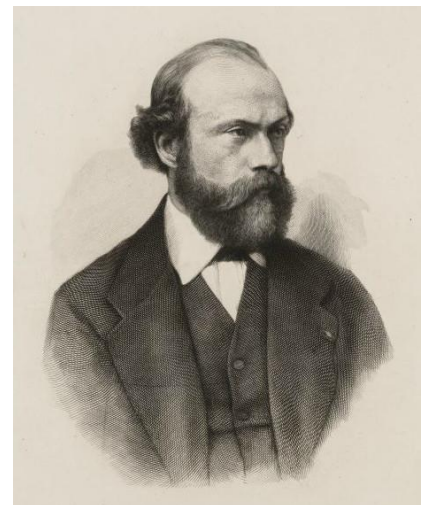
Het ontmoeten van mensen

Buiten deze stilte- en esthetische ervaring, was de ontmoeting met mensen (bezoekers) een andere, bijzondere ervaring. Je begroet elkaar en dat was dikwijls al aanleiding voor verder contact, wat nogal eens uitmondde in interessante, anekdotische situaties. Je mag even deelgenoot zijn van elkaars zielenroerselen en (levens)-ervaringen. En jij, zowel als die ander, hebt een luisterend oor als een van beiden interessante wetenswaardigheden weet te vertellen over deze kerk. Of die ene keer dat een kunsthistoricus ons vrijblijvend een rondleiding aanbood.

Dit alles leest u in het verdere verhaal, waarin ik verslag doe van de bezoeken aan kerken, samen met Joop, in binnen- en buitenland en van de ontmoetingen met mensen tijdens die bezoeken.

Een echtpaar uit Limburg in de Sint-Catharinakerk in Eindhoven

Wij stonden op een vrijdagmiddag achter in de kerk bij het informatiebord, waarvoor wij als medewerkers van de Cathrien de verantwoording hadden. Elke vrijdag controleren of de informatie nog up-to-date is. Joop was al naar de ontmoetingsruimte voor het wekelijkse praatje met de dames van het Open Huis. Het echtpaar naast mij nam zwijgend kennis van de informatie op het bord. Mijnheer doorbrak de stilte: 'Een mooie kerk'. 'Ja, een sjone kerk', beaamde zijn vrouw. Wij: 'Ik hoor aan de taal dat u uit Limburg komt'. 'Ja, zei de man, wij wilden weleens naar Eindhoven en altijd lopen we tijdens onze wandeling wel een kerk binnen. En zo zijn we hier.' Wij: 'Als ik u vragen mag, uit welke stad of dorp komt u vandaan?'. Hij: 'Uit

Pierre Cuypers

Roermond'. Wij: 'Zo, komst dich oet Remunje?. Ik hoor het en ik spreek ook een beetje Limburgs. Mijn vader kwam uit Limburg, uit Roermond, dat is toevallig. Dan weet u wellicht wie deze Catharinakerk gebouwd heeft?'. Nee, dat wist het echtpaar niet. Wij: 'Dat is Pierre Cuypers uit uw stad. Hij is Nederlands bekendste architect en bouwmeester. Hij bouwde ook het Rijksmuseum en het Centraal station in Amsterdam. Hij geldt als de grootmeester van de neogotiek en was Rijksbouwmeester. Een lang verhaal.' Hij: 'Maar wel een mooi verhaal. Bedankt. Zo kom je nog eens wat te weten. Nogmaals bedankt, meneer.'

De moslim en de Sint-Catharinakerk in Eindhoven

Bij de ingang van de Catharinakerk werd ik, in het Engels, aangesproken door een jongeman. 'Ik ben moslim', zei hij. 'Bent u van God', wijzend met zijn ogen op mijn lange zwarte jas. 'Ja', zei ik. Hij weer: 'Ik heb een probleem en daar zou ik graag met u over willen praten. Zullen we hier naar een café gaan', stelde hij voor. 'Of in deze kerk', zei ik (de kerk was open vanwege *Open Huis*). Ik bracht hem in contact met de dames van het *Open Huis*. Maar hij wilde graag dat ik bij het gesprek bleef (je praat als moslim toch niet met een vrouw over je probleem).

Hoe het verder gegaan is met onze moslim is een ander verhaal.

De verbaasde suppoost van de Sint-Janskathedraal in Den Bosch

We waren weer eens in de Sint-Jan. Op onze rondwandeling ontmoetten we een suppoost die kennelijk in de veronderstelling was dat wij wel wat informatie wilden hebben. 'U wilt wat weten over de Sint-Jan, mevrouw, mijnheer?'. 'Ja graag.' Al wandelend vertelde hij ons over de architectuur en de bijzondere beelden. En hij wees ons vooral op twee glas-in-loodramen. Een in de zijbeuk bij het hoofdaltaar. Een raam van de Bossche stadsglazenier Marius de Leeuw. Het andere raam bevindt zich in de doopkapel. Een heel bijzonder raam van de hedendaagse kunstenaar Marc Mulders. Beide kunstwerken waren voor ons weliswaar bekend, maar de rondleider wees ons op een bijzonder detail in dat laatste raam. De kunstenaar had namelijk een straaljager in het raam verwerkt. De rondleider had daar geen verklaring voor. De titel van het raam is 'Het Laatste oordeel'. Nadat we hem hadden bedankt, was het onze beurt.

En zo stelde Joop hem de vraag of hij wellicht de bijzondere plafondschilderingen in het eerste transept kende? Nee, die kende hij niet.

Joop: 'Uw collega maakte er ons ooit op attent'. En zo begaven wij ons naar de opgang van het hoofdaltaar. Wij doceerden: 'Kijkt u maar naar het rechter gedeelte van het eerste transept. Het is wel even zoeken, maar dan ziet u in het struikgewas een knielende figuur met pijl en boog in schiethouding'. 'Waarachtig. Wonderlijk', was zijn reactie. Wij weer: 'En dan ziet u in het linker gedeelte van het transept, tussen het struikgewas, een naakte vrouwenfiguur. Zij is de

'prooi' van de boogschutter.' Met verbazing keek de suppoost naar deze unieke schildering. 'Bedankt. Alweer een verhaal rijker'.

Opmerking: Ambachtslieden in de middeleeuwen haalden wel meer van deze eigenzinnige grappen uit. Zo kennen we ook de 'Erwtenman'. Een beeldje dat te vinden is aan de noordzijde van de kathedraal. Een creatie van een ambachtsman van een luie vrouw die haar hardwerkende man steeds alleen maar erwten te eten gaf. Te lui om wat anders te bereiden.

Pieter Briels

Er vindt momenteel een expositie plaats van de aquarellen -floraal werk en landschappen- van Pieter Briels.

Adres: Maria van Bourgondielaan 8, (Engelsbergen) in Eindhoven.

Website: PieterBriels.com

Gebed voor de zondag

God,
wij gaan onze weg,
laten ons verleiden
en dwalen af van de weg die U ons wees.

Open onze oren en de ogen van ons hart
om Uw stem te horen
en te leren van de weg die Jezus ging.

We vragen U:
breng ons hart tot rust,
open onze oren
om te luisteren naar profeten,
open onze ogen om de kleine goedheid te zien
van de ene mens voor de ander.

We vragen het U in naam van Jezus,
voor vandaag en altijd.

Amen.

Het Heilige Huisgezin

Icoon gemaakt in atelier van 'Soeurs S. Vincent de Paul Bethanie' te
Jerusalem 21^e eeuw

We zien Jozef, Maria en de jonge Jezus thuis in hun gewone doen. Een icoon die je zelden zult aantreffen in een orthodoxe iconostase. Zo op het oog gebeurt er niets bijzonders. Het zou zomaar de familie van de burens kunnen zijn.

Maria zit vlijtig aan het spinrokken. Terwijl ze toekijkt legt Jozef, de vakman, aan Jezus nog eens het verschil tussen de ligger en de staander uit.

Op de tekstrol staat geschreven: "*Beato colui che non si scandava di me*". (Italiaans, naar Mattheüs 11,6); "*Zalig degene die aan Mij geen aanstoot genomen heeft*". Wat volgens mij wil getuigen van Jezus' grote dankbaarheid aan Zijn ouders. Meteen een wijze les voor ons.

Nu denken we, net als zijn stadsgenoten in de synagoge van Nazareth, : *Waar heeft Hij dat vandaan?* En ook dát vertelt ons de icoon, kijk maar naar de heilige duif in het midden, het gebedstafeltje met de Thora en de Hand van God. Samengevat in één zin (zo eenvoudig kan het dus blijkbaar zijn, Lucas 2,40):

Het Kind groeide op en nam toe in krachten; het werd vervuld van wijsheid en de genade Gods rustte op hem.

Anita van der Kam

Een moderne parabel

Een man in een luchtballon is verdwaald. Hij ziet ver beneden zich op de weg een vrouw lopen en besluit een eind te dalen. Als hij een stuk lager in de lucht hangt, roept hij naar haar: 'Mevrouw! Ik heb vrienden van me beloofd hen op te pikken, maar ik heb geen idee waar ik nu ben.' De vrouw roept terug: 'U zit in een luchtballon op ongeveer tien meter boven de grond. U bevindt zich tussen de 51 en 52 graden noorderbreedte en 5 en 6 graden westerlengte'. 'U bent vast informaticus', zegt de man. 'Inderdaad, hoe weet u dat?', antwoordt de vrouw verbaasd. 'Wel,' zegt de man, 'u heeft mij een perfecte technische uitleg gegeven, maar ik weet niet goed wat ik met die informatie moet doen en heb nog steeds geen idee waar ik me bevind. U hebt me niet geholpen en me bovendien nog eens kostbare tijd doen verliezen.' 'En u bent manager, neem ik aan?', zegt de vrouw. 'Klopt, hoe wéét u dat?' antwoordt de man. 'Wel, u weet totaal niet waar u bent en nog minder waar u naar toe moet. Een grote massa lucht heeft u gebracht waar u nu bent. U heeft een belofte aan anderen gedaan waarvan u geen idee hebt hoe u die moet nakomen en nu verwacht u dat mensen die onder u staan dit probleem voor u oplossen. U bevindt zich nog in dezelfde situatie als vijf minuten geleden, alleen is dat nu ineens mijn fout.'

Bron: Onbekend

Moraal: Zonder een droom of een visie is het moeilijk richting te vinden en leiding te geven.

Zending

Mogen onze oren
het Goede Nieuws horen van profeten.
Mogen onze ogen
de kleine goedheid zien van de ene mens voor de andere mens.
Mogen we in verzet komen
waar een mens wordt gekrenkt.
Mogen onze voeten
gaan op de weg van het leven.
Mogen uw Geestkracht God ons in beweging houden.

Die God en Goedheid is zegene ons:
in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest. Amen.